

ЖАРКО КОМАНИН

КОЛИЈЕВКА

БЕОГРАД, 2007.

СТАБЛО МУРВЕ, БИЈЕЛО КАО КОСТ

Нијесам стигао ни да кажем: тонем у смрт, кад су се трокрилна врата завичаја отворила и ја сам заплочио у пространства Пелинова, као да их први пут откривам и гледам.

Нестало је бијелих зидова болничке собе, невидљивом руком некуда однесених, и моја је душа лебдјела ван тијела, изнад бечалина, кућа, кућишта и камења Пелинова, изнад цркве Светога Николе и гробља око ње, изнад цесте, Црљене стијене, Копетиње, Чаковца, Бијеле јаме, Стрганика, Челине, Дрмића, Зете, Обоштичког ока, Завријонице, Црњиша, Дреновштице и Векових њива, изнад шипковина, живица, драча, дријена, зановијети, кошћела, јасена, мурава, коштрике и пелина, који се сасвим спарушио од илинских врућина.

Од бистијерне, баба Јегда галами на моју сестру Јаницу, што је пустила магарца Марка Радова Рујанића да глође мурву, те је испод коре провирило голо стабло, бијело, као кост. Баба Јегда тјера магарца прутом: „Уше, отоле, на тебе се не товарило, дабогда!“

Глас с гувна допире до мене: „На зло ти сваки дан у години дошао, чу ли ме Мањо!?“

То је Мањо Шуков Мркић, чијој ћерци, Радуши, берем дрењине, с дријена испод школе.

МОЈА СЕ КОЖА ШИРИ

(Најчешће не знам гдје сам: у болничкој соби, у Пелинову или у Крстињиној утроби.

Понекад ми се чини да сам разапет, попут небеског шатора, изнад Пелинова и свијета, или растегнут, попут невидљиве опруге, испод Пелинова и земље, додирујући рукама гробове око цркве Светога Николе, а ножним прстима шипке од гвозденог кревета. Раздвајам се од свијета, и у исто га вријеме сабијам у себе, и гледам, скупљеног, у мокрој кожи. Затварам га одасвуд и не дам да бјежи.

Кожа ми се шири, увећава и растеже, стварајући, од сјећања, ново унутрашње небо. Мада знам: свијет, цио, Пелиново цијело, трају недирнути, као да мене нема, и трајаће послије мене.

Помози ми, Свети Василије Острошки, да препознам глас који ми цијелу ноћ шапуће: „Реци нешто, Лука, е умиреш.“

Чији је то глас, Боже драги?)